

ler Sønderjylland, Danmarks Gre, Agtelse og Frihed (Hør!). Men hvad er det da, der fører os til Grændsen, til Randen af dette Latterlige i al sin Sørgelighed? I mine Dine slet ikke Andet end et Ministerium som det, vi nu have, et Ministerium, hvis Fødsel, hvis Dyrkelse og hvis Tankegang jeg slet ikke her skal prøve at undersøge eller bedømme, men som, ihvor haardnakket taust det end længe har været, og hvor lidet det end har villet sige Noget til det danske Folkething som saadant, hvor forunderligt det end er, at hvad der kaldes Dplysninger er skjult for Thinget som saadant, — har dog sagt os, at f. Ex. Grev Spønneck i sin Memoire til Fyrst Schwarzenberg, paa sine og det hele Ministeriums Vegne, har erklæret, at Ministeriet, hvad dette Spørgsmaal angik, ikke vidste Noget af nationale Sympathier og nationale Synsmaader at sige, der kunde hos dem naturligtviis ikke være Tale om Andet, end et medlidende Blik af Kongen til dem af hans Undersaatter, der havde kæmpet og lidt Saa meget. Det er saa, og den forrige Udenrigsminister har jo aabenbart, efter de samme Actstykker, der ere os forelagte, staaet i venstrebellig Forbindelse med de fjendtlige Magters Cabinetter, og har talt med dem om, hvorvidt man kunde gaae, og om, hvad man turde haabe af det hele Ministerium og dets Program. Jeg vil ikke lægge Bægt uden paa dette One, at Ministeriet har erklæret og forelagt os en saadan Erklæring, at det ikke kan betragte Sagen fra den nationale Side, ligesom ogsaa den forrige Udenrigsminister udtrykkeligt sagde os, at Ministeriet havde forladt den egentlige danske Politikk, som vel ellers maatte være den bedste, fordi det fandt, at Stormagterne vare mere stemte til at gaae ind paa en saakaldet europæisk. Og nu siger jeg, at kun fra det Synspunkt betragter jeg Ministeriet, og at Ministeriet efter dets egen Erklæring i Forhold til de udenlandske Magter er ubansk. Heri ligger alene Kilden til, at vi ere nær ved at fraskrive os Alt, hvad vi have tilkæmpet os, og dersom Noget skulde tvivle om, at Ministeriet endnu vedkjender sig de samme politiske Betragtninger, see da mener jeg, at endskjondt Ministeriet har nægtet at sige os, hvad

Plan det nu vil følge — der var ikke Spørgsmaal om, hvilke Midler det vilde bruge eller hvorledes, men der var kun Spørgsmaal om, hvad de havde lovet at sige os, deres Hensigt — jeg siger, at, endskjondt det ikke har sagt os, hvad dets Hensigt er, og maaskee det fra dets Standpunkt ikke bør sige os det, da det er meget muligt, at det kan forudsætte, at, hvis det sagde os sin Hensigt, vilde den maaskee blive forhindret (Hør!); det er meget muligt; men de have nu sagt os, hvad deres Hensigt ikke er, idet de have sagt os, hvad de ikke ville eller ikke tør; de have jo sagt os, at selve Notabelprojectet, saaledes forværret fra danst Synspunkt som det var blevet under deres Haand, turde de ikke paa tage sig at gjennemføre. Der kan altsaa i mine Dine ikke være noget Spørgsmaal om, hvad de nu have til Hensigt, og hvad de, som de sige, haabe at gjennemføre og at faae Garantier for, da dette netop er, hvad jeg for sagde, at fraskrive Danmark, hvad Danmark har tilkæmpet sig. Og nu siger jeg, under hvilke Betingelser dette end skeer — og jo flere Garantier, desto værre naturligtviis i mine Dine —, see da kan jeg jo slet ikke sige, at det vil nytte Noget enten at istemme denne motiverede Dagsorden eller selv at have indgivet den foreslaaede Adresse; thi det er jo ikke Noget, som kan forhindre Ministeriet fra at gaae den Gang, vi efter vor bedste Overbeviisning maa troe, at det er staaet ind paa og vil staae ind paa, og jeg skal altsaa blot erindre Folkethinget om, at dersom det troer, at det ikke er medskyldigt med Ministeriet, hvis noget Saadant skeer nu, efter hvad Ministeriet selv har sagt os og forelagt os, dersom Folkethinget troer, at det ikke er medskyldigt, naar det blot enten istemmer en saadan Dagsorden eller paa anden Maade tilskjendegiver, at dets Tillid til Ministeriet ikke er ubetinget, at dersom Ministeriet vilde modtage et Raad, som det dog har sagt, at det ikke vilde, vilde det dog give det det Raad, at det skulde tage sig tagt for ganske at frasige sig Alt, hvad Danmark har tilkæmpet sig, saa maa det dog huske paa, at et andet Thing kan tænke og det med Rette, at naar det har udtrykket sin mere eller mindre indskrænkede